

Romeinen 4:1-12

1 Abraham en het Evangelie 2 Abraham en de besnijdenis

Gemeente,

Wat betekent het besneden te zijn voor een Jood? Wat betekent het gedoopt te zijn voor ons? Daar loopt het vanavond op uit!

We halen de draad weer even op van de Romeinenbrief. Alle mensen hebben het Evangelie nodig. Mensen, die nooit van God gehoord hebben, kunnen ook niet zonder. Mensen die keurig netjes leven, kunnen toch ook niet zonder het Evangelie. Mensen, die besneden zijn, die van het verbond zijn, ook zij kunnen niet zonder het Evangelie. Want het Evangelie is de kracht Gods tot zaligheid een ieder die gelooft. Het Evangelie zegt: door het geloof in Jezus Christus is een zondaar rechtvaardig voor God, en niet door de werken, wat voor werken dan ook. En rechtvaardig betekent dan: zonder schuld, en dus vlekkeloos, volmaakt. Nu, dat is ieder die in Jezus gelooft. Die heeft geen schuld meer voor God, maar is volmaakt in Gods oog.

Dat was voor de Joden in Rome een enorme schok. Dat klonk zo nieuw, zo anders. Maar, en daar eindigt hoofdstuk 3 en begint Romeinen 4 mee: dat is helemaal niet nieuw. Dat is precies wat het Oude Testament ook al leerde. Hoofdstuk 3:31: wij bevestigen de wet. NI. het Oude Testament. Het Evangelie verbuigt het Oude Testament niet, maar is er precies in terug te vinden. Wat ik Paulus jullie verkondig, kom zo weggelopen uit het Oude Testament. Want je vindt het precies hetzelfde al bij 2 gelovigen van het Oude Testament: Abraham en David. Ook zij zijn zalig geworden door het geloof. Het Nieuwe Testament trekt de lijn van het Oude Testament alleen maar door.

1 Abraham en het Evangelie

Want let om te beginnen op Abraham. Wat zegt het Oude Testament van Abraham? Vers 3 Abraham geloofde God en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend. Zie je wel? Ook bij hem was het al: door het geloof. Hoe was dat gegaan?

Abraham had Gods belofte gekregen. Ik zal u tot een groot volk maken. En in uw nageslacht zullen al de volken der aarde gezegend worden. De belofte van het nageslacht, ook van Hét Nageslacht: Jezus Christus. En wanneer had Abraham die belofte gekregen? Nu, voor de eerste keer al in Genesis 12. Genesis 12. Toen was Abraham nog een afgodendienaar in Ur der Chaldeen. En toen, toen al, riep God hem en gaf Hij hem die belofte. Niet omdat Abraham zo'n goede man was, zo

goed God gediend had, nee, hij was nog in het heidendom. Die belofte was dus uit pure genade aan Hem gegeven.

En Abraham? Hij geloofde de Heere. En door dat geloof heeft god hem rechtvaardig gerekend. Dat geloof is hem gerekend tot rechtvaardigheid. Dus Abraham was rechtvaardig niet omdat hij God had gediend, had gezocht, goede werken had gedaan, maar omdat hij geloofde. Het geloof is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

Rechtvaardigheid. Dat is: zonder schuld zijn, volmaakt zijn. Voorbeeld: Er is een Centraal Justitieel Incassobureau. Wanneer sta ik daar zonder schuld bekend? Nou, als ik de verkeersregels volmaakt gehouden heb, nooit heb overtreden. En als ik ze overtreden heb dat ik dan de boete betaald heb. Dan sta ik zonder schuld bij het CJIB. Wanneer ben ik rechtvaardig voor God? Zonder schuld? Als ik altijd de wet gehouden heb, nooit overtreden, en als ik die overtreden heb, dat dan de straf betaald is, voldaan. Dan ben ik rechtvaardig, zonder schuld voor God.

Dat was Abraham. Want zijn geloof werd hem tot rechtvaardigheid gerekend. Dat wil zeggen: hij was het niet, maar God zag hem wel zo. Gerekend. Dat woord word bv gebruikt bij Eli en Hanna. Hanna is aan het bidden in de tabernakel. Eli ziet dat en dan staat er: hij rekt haar voor dronken. Hij houdt haar voor dronken. Dat is ze niet, maar hij houdt het ervoor. Dat is dat woord. Abraham was niet rechtvaardig, was niet volmaakt in zichzelf, maar God hield hem ervoor. God zag hem zo omdat Hij Christus voor Abraham zag staan. Omdat Christus de wet heeft gehouden voor Abraham en omdat Christus de schuld van Abraham betaald heeft. Abraham was niet rechtvaardig in zichzelf, maar God zag hem in Christus aan alsof hij het was.

Zo is Abraham zalig geworden. Zo worden zondaren zalig. Zo wordt u zalig, of u word het niet. Wij moeten rechtvaardig zijn voor God. Zonder schuld, volmaakt. Heel de wet gehouden en als wij hem niet gehouden hebben de straf betaald en voldaan. En er zijn twee mogelijkheden, op papier dan. Of rechtvaardig door de werken der wet, óf rechtvaardig door het geloof. Maar God eist: rechtvaardigheid.

Je zou het kunnen vergelijken met het volgende. Ik sta hier op de grond. Op de vloer. Boven mij, op 4 meter hoogte is een zolder. En nu moet ik op die zolder komen. Hoe krijg ik dat voor elkaar? Nou, ik kan proberen die zolder wat omlaag te buigen en te trekken. De planken van die zolder omlaag te buigen. En zelf op een stapel hout te gaan staan, stapel planken. Ik zoek wat op war ik op kan gaan staan zodat ik hoger kom, en ik trek die planken van de zolder omlaag en zo probeer ik op die

zolder te klauteren. Misschien lukt het denk ik dan. Om door mijn inspanning, mijn werken, op zolder te komen.

Kijk, God eist dat ik op zolder kom: op de zolder van de rechtvaardigheid. De wet gehouden en als ik hem niet gehouden heb dan voldoe ik de straf. En mensen gaan daarmee aan de gang. Sommigen zijn er gauw klaar mee. Omlaag die zolder. God is heus wel tevreden. Mezelf omhoogwerken: wat planken van goede werken, inspanning, ernst, serieus zijn, trouw Bijbellezen en op die stapel planken kom ik al een eindje. En ik haal Gods eis wat omlaag. Wat minder dan volmaakt: als ik doe wat ik kan, als ik mijn best doe met Bijbellezen. En ik werk mezelf wat omhoog. En dan kom ik er misschien wel. De één denkt: ik haal het volgens mij wel. De ander denkt: ik haal het volgens mij nog niet, nog lang niet. Of de ene dag denk je: ik haal het bijna. De andere dag denk je: ik haal het nooit volgens mij.

Maar God zakt niet. God eist rechtvaardigheid. Die zolder gaat geen millimeter omlaag. En ik werk mezelf niet omhoog, alles wat ik doe is eigenbelang, is eigen bedoeling, of is lauw en flets, of is gericht op eigen eer en mensenroem. Mij stapeltje planken zakt in elkaar. Alweer. Altijd weer. God eist volmaaktheid. Rechtvaardigheid. En ik heb die niet en maak en bewerk die niet. En ik kom er niet meer los van: o mijn ziel doorziet gij uw lot, hoe zult gij rechtvaardig, rechtvaardig, verschijnen voor God?

Maar het Evangelie zegt: Christus daalt neer. Met Zijn rechtvaardigheid: Hij hield de wet volkomen en droeg de vloek der wet. Rechtvaardigheid. En Hij tilt je op en zet je op de zolder. En God doet alsof ik het zelf gedaan heb. God ziet mij als rechtvaardig. Zonder schuld. En deze Jezus komt in het Evangelie tot ons. Wordt ons gegeven. Het Evangelie brengt Jezus tot ons op de vloer, op de bodem. Zal ik u optillen? Zal ik u rechtvaardig voor God stellen? En geloven is: ja Heere, ja Heere. Doet U dat!

En dat geloof dat maakt rechtvaardig. Dat geloof rekent God tot rechtvaardigheid. Dan doet God alsof ik zelf alle schuld heb betaald en altijd gehoorzaam ben geweest. Dat is wat David ook bezingt in vers 6-8. Dan zijn je zonden vergeven. Dan wordt je je schuld niet toegerekend, maar God vergeeft je zonden en je schuld en je bent rechtvaardig voor Hem. Welzalig is de mens die dat gebeurt! Kent u ook die zekerheid, die vastheid, die rijkdom? Rechtvaardig in Christus. Wat mij nooit gelukt zou zijn, waar ik eeuwig op de vloer zou zijn gebleven, op de bodem van mijn bestaan, daar en ik opgetild en opgeheven. Waar ik op de bodem door Gods vloek zou zijn weggevaagd en getroffen, daar ben ik gered. Rechtvaardig verklaart in Jezus Christus. Zonder schuld. Als had ik zelf in

eigen persoon alle gehoorzaamheid volbracht en alle schuld betaald:
rechtvaardig in Christus!

En zie je nou wel, bedoelt Paulus: dat was in het Oude Testament ook al zo. Zo is Abraham zalig geworden. Zo is David zalig geworden. De boodschap van Oude en Nieuwe Testament is exact hetzelfde. Houd dat vast. De Boodschap van Oude en Nieuwe Testament is exact hetzelfde. Alleen, zo zou je kunnen zeggen, de verpakking is anders. In het Oude Testament zat dat geschenk verpakt in de offerdienst van Jezus Die nog komen zou. In het Nieuwe Testament is dit geschenk verpakt in de prediking van Jezus, Die gekomen is. Maar het geschenk is hetzelfde: rechtvaardig in Jezus Christus, door het geloof.

2 Abraham en de besnijdenis

Ja, maar zeiden de Joden in Paulus dagen, als dit al waar is, dan is er toch nog iets nieuws in wat Paulus zegt en doet. Paulus preekt dit Evangelie ook aan heidenen. Ook buiten het volk Israel en buiten de Jodengenoten. Paulus preekt dit ook aan onbesnedenen! En dat kan toch niet. De besnijdenis is tot absolute voorwaarde om rechtvaardig voor God te zijn. Zonder besnijdenis kun je toch nooit zijn zoals God je hebben wil. En Paulus doet dat wel. Die verkondigt dit Evangelie aan onbesneden heidenen. Daar gaat Paulus in vers 9-12 op in. Allereerst zegt hij in vers 9: hoe staat het nou in het Oude Testament? Is de besnijdenis Abraham gerekend tot rechtvaardigheid? Nee toch. Het geloof is Abraham gerekend tot rechtvaardigheid. En.....en denk eens na. Wanneer was dat? Wanneer staat dat geschreven? Juist, in Genesis 15. En zegt vers 10, was hij toen al besneden? Toen God hem die belofte gaf van het nageslacht en van Hét Nageslacht en toen Abraham die belofte geloofde. Nee, want hij is pas in hoofdstuk 17 besneden. Dus Abraham heeft geloofd toen hij ook nog niet besneden was. Abraham had de belofte al één en andermaal gekregen, in hoofdstuk 12,13 en 15, toen hij onbesneden was. Ziet u? Ik doe niets nieuws, niets ongeoorloofds als ik het Evangelie aan heidenen, onbesnedenen breng. Want zo was het bij Abraham ook al.

En die besnijdenis dan? Wat had die dan voor nut? Die was dus niet noodzakelijk om te geloven en rechtvaardig gerekend te worden, die was geen absolute voorwaarde om vrede met God te kunnen krijgen, maar wat dan wel? Vers 11. De besnijdenis was een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof. Dat is nu een zinnetje om uit het hoofd te kennen: **Abraham heeft het teken van de besnijdenis ontvangen tot een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof.** Zorg maar dat je dit kent.

De besnijdenis was dus een teken. Want bij de besnijdenis werd wat weggenomen, weggetrokken van je. Dat is een teken van Gods heil. Dan neemt God ook wat weg, Hij trekt wat weg van je: je zondeschild. In één keer. Weg! En je zondige hart. Dat duurt langer, dat duurt een leven lang, maar God trekt hem, neemt hem weg. Daarom is de besnijdenis een teken: Gods heil bestaat uit wegnemen, wegtrekken. En deze besnijdenis was een zegel. Zeg maar een handtekening, een Goddelijke handtekening. Je hebt een belangrijke brief, mail, geschreven waarin je € 50.000,00 overmaakt aan iemand. Ja, maar dat kan iedereen wel nadoen. Daarom zet je er je handtekening onder. Als zegel, bewijs: ik heb dit geschreven, ik doe dit. Zegel: handtekening. En nu is de besnijdenis een zegel van het geloof. Nee, zo hebben het niet geleerd. Een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof. En die rechtvaardigheid dat was: zonder schuld zijn. In Christus volmaakt zijn. De wet gehouden en de schuld betaald. Dat is die rechtvaardigheid van het geloof. Kortom: de vergeving der zonden waardoor ik rechtvaardig ben voor God. En denk nu eens aan de doop. Aan het water van de doop: waar zou dat een zegel van zijn? Dat water van de doop dat ziet op het bloed van Christus, waar is dat een zegel van? Ja, van de vergeving der zonden, van de rechtvaardigheid van het geloof. Dus: de doop is precies de besnijdenis. De doop is zegel van precies hetzelfde als de besnijdenis.

Wat is dat heerlijk! De besnijdenis was geen zegel van het geloof. De doop is dat ook niet: geen zegel van het geloof. Want stel je voor. Als de doop een handtekening van God onder mijn geloof was. Ja, op het moment van de doop lijkt dat wel fijn. Maar later, als de twijfel komt. Als ik niet meer geloven kan. En als ik bang ben dat mijn geloof maar inbeelding is geweest. Dat mijn geloof maar een meegaan op mijn gevoel was. Dat mijn geloof maar een opvolgen van een goede gewoonte in mijn omgeving was. Geloof ik wel echt? Is het me echt om God te doen? Is het me echt het belangrijkste om God te kennen? Misschien geloof ik wel niet. Arm en troosteloos als de doop dan een zegel van mijn geloof was. Als ik niet geloofd had, had er niets verzegeld mogen worden. Ben ik ten onrechte gedoopt. En de handtekening verbleekt en is onleesbaar geworden. Waar moet ik me aan vasthouden? Aan mijn geloof? Dat is het juist, daar twijfel ik aan.

Maar God zij dank, de besnijdenis en de doop zijn geen zegels van het geloof, maar van de rechtvaardigheid van het geloof. Van de vergeving der zonden. Van Gods belofte. En wat zie ik tot mijn verbazing. Deze besnijdenis, zegel van vergeving van zonden, kreeg Abraham nadat hij geloofde, maar Izaak kreeg hem ook, als kind van 8 dagen. Ook Izaak moest besneden worden. Kreeg de handtekening van God: vergeving van zonden belof ik jou. Ja, maar Izaak wist daar toch

niets van? Ja, maar Izak kon daar toch niet om vragen? Ja, maar Izak kon dat toen toch nog niet geloven? Ja, allemaal waar, en toch krijgt Izak als kind het zegel van de rechtvaardigheid van het geloof, van de vergeving der zonden. En de doop is precies hetzelfde zagen we. Ook een zegel van de afwassing, de vergeving der zonden. Net als de besnijdenis. En Efeze 3 vers 6 zegt ook dat de heidenen mede erfgenamen zijn geworden van dezelfde belofte. Die dus ook de kinderen toekomt en verzegeld mag en moet worden. De doop is zegel van de belofte van de rechtvaardigheid van het geloof. God zij dank. Want als ik twijfel, twijfel of ik wel echt geloof. Of ik het wel echt meen en ooit echt gemeend heb. Als ik twijfel of God mij wel wil, want ik heb zoveel zonden en mijn schuld is zo groot. Als twijfel of God mij we ziet en zien wil, want het is zo donker, het is zo gevoelloos in mijn hart en ik maak zoveel mee en ik God lijkt me zo weg te slaan, zo vaak en steeds weer, als ik twijfel aan mijn geloof, aan Gods gewilligheid .... dan zegt de doop: God heeft jou vergeving beloofd! God heeft jou genade beloofd! De doop is een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof: van vergeving. Zeker weten: God meent het goed me mij. God meent het oprecht met mij. Hij beloofde me al vergeving van zonden toen ik baby was.

En dat is toch juist het eigene van God belofte zagen we? Wanneer beloofde God Abraham voor het eerst dat nageslacht? In Genesis 12, toen hij in Ur woonde en de afgoden diende. Toen al. God belooft Zijn heil zonder enige voorwaarde aan onze kant. Zonder enige vraag of aanzoek of verlangen als voorwaarde bij ons. God belooft zijn heil aan kinderen, die alleen maar in zonden ontvangen en geboren zijn. Onvoorwaardelijk heeft God Zijn heil beloofd, Zijn vergeving der zonden toegezegd. Ook aan ons. Daar is geen enkele voorwaarde voor die wij eerst moeten vervullen. Daarom kan het voor u, voor jou, voor mij.

Als wij dan maar op onze hoede zijn voor één gevaar. Voor dat gevaar waarin de Joden vielen in Paulus' dagen. Dit gevaar, dat zij omdat zij besneden waren, dachten dat ze er al waren. Dat zij omdat zij besneden waren meenden dat de oproep tot geloof en bekering voor hen wat minder gold dan voor anderen. Dat zij dachten: wij zijn gedoopt dus dat zit wel goed. Er moet wel iets heel raars gebeuren willen wij verloren gaan. En wat is dat een fatale misvatting. Dat je denkt: er moet wel iets gebeuren wil ik verloren gaan. Als er niks gebeurt zal het wel goed zitten. Wel goed zitten op het verbond, de beloften en de doop. Nee, er hoeft niets te gebeuren om verloren te gaan. Helemaal niets. We zijn al in zonden ontvangen en geboren en de verdoemenis onderworpen. Dus om verloren te gaan hoeft er niets te gebeuren. Er moet wat gebeuren om behouden te worden. Wat dan? Geloof. Vers 12. Abraham is een vader van allen, die niet alleen uit de besnijdenis zijn,

maar die in de voetstappen van het geloof van Abraham wandelen.
Geloof.

Geloof is nodig als je gedoopt bent. Als je de belofte kreeg en het zegel van de belofte hebt. Geloof. En geloof staat tegenover de werken zagen we al. Dat ik probeer de zolder omlaag te halen en mezelf wat op te werken. Geloof staat ook tegenover ongeloof. Ongeloof dat zegt: dat kan niet. Dat kan niet, dat vergeving van zonden voor mij is. Dat kan niet. Dat vergeving van zonden genoeg is om je leven te vernieuwen en te veranderen. Ongeloof zegt: dat hoeft niet: dat hoeft dat ik vergeving nodig heb. Dat hoeft niet, zo slecht ben ik niet. Zo verloren zie ik mezelf niet. Ongeloof zegt: dat wil ik niet. Dat wil ik niet, ik wil mijn leven zelf blijven sturen, ik wil zelf mijn leven blijven leiden zoals ik het wil. Ongeloof veracht de belofte van God. Vergeet de beloften, veracht de belofte. Ongeloof doet aan Gods belofte voorbij leven, zonder daarom te smeken, zonder daarom te bidden.

Hoe hebben de profeten niet gepreekt tegen het volk dat de beloften verachtte. Dat aan de beloften genoeg had, maar er niet de zegen van zocht en van begeerde. En zou dat nog niet nodig zijn? Om te waarschuwen tegen een genoeg hebben aan de belofte en de doop zonder ooit erom gesmeekt te hebben?

De belofte, de verzegelde belofte vraagt om geloof! Geloof in de God van de belofte en een hartelijke bekering die daaruit voortvloeit. Geloof gevraagd! En dat is nu juist de knel. Dat wil juist in de knel brengen. HEERE, U bent gewillig, U gaf en verzegelde de belofte van vergeving van zonden aan mij, maar ik kan niet geloven, ik wil niet geloven. Maar U zegt dat vervloekt is ieder die niet gelooft. HEERE, ik kan niet meer verder zonder geloof: geef mij geloof, schenk mij geloof. HEERE, help! Doet U het! Want U hebt het beloofd! En U geeft ook het geloof! Geloof dat ik U niet meer kan en niet meer wil wantrouwen.

En wat zegt Jezus dan? O mens, groot is uw geloof!

Amen